

„Panovníkova cesta“

Hošťálková 31. 10. 2021

Písně: 441, 459, 511, 673, 453

Čtení z Písma: Ezechiel 18, 1 - 4. 21 - 32; ev. Jana 14, 1 - 7

Text kázání: Ezechiel 18, 30b - 32

Milí bratři a sestry,

naš život je vřazen do pevného a dlouhého řetězce generací. Jedna generace předává štafetu generaci druhé a od minulé generace něco přejímáme a generaci nastupující něco odevzdáváme. Co jsme vlastně přijali od generace před námi? A ještě závažnější a důležitější otázka je: Co předáme generaci další, našim dětem a vnukům?

Z toho, co jsme přijali v našem dětství žijeme mnohem více, než si možná myslíme. Ten, kdo žil v prostředí své rodiny v atmosféře bezpečí, lásky, teple lidského vztahu, bude toto patrně později také předávat dál. Mnozí zakusili v rodině, ve které vyrostli, skutečné společenství. Byli bráni vážně, mohli se cele spolehnout na dané slovo, byli povzbuzováni a těšeni, kdykoli prožívali něco těžkého. Tedy to, co jsme v dětství a mladistvém věku přijali, co jsme se naučili, to nás pak doprovází po celý život.

Bylo nám tedy mnoho darováno - aby se náš další život mohl dobře rozvíjet. Ale pak již záleží na každém našem dalším rozhodnutí, jestli si to nebo ono uchráníme a podržíme, nebo jako nepotřebné odložíme. Na naší životní cestě ovšem ještě odhalujeme také mnoho nových věcí se kterými jsme se v dětství nebo mládí nesetkali. To všechno nás dotváří a formuje. Tak to prostě je a být musí, protože každý člověk musí dům svého života stavět a ohledávat, které stavební kameny jsou právě pro něj vhodné a způsobilé.

Prorok Ezechiel žil mezi lidmi svého izraelského společenství. Toto společenství bylo nepřáteli přemoženo, země zničena a oni sami zajati a odvedeni do cizí země. Museli žít ve vyhnanství, daleko od své zpusťované země, zničeného chrámu i domovů. Bylo to pro ně velmi tvrdé. Nemohli pochopit bolestnou skutečnost, že Bůh Izraele byl schopen obětovat svůj lid cizím nepřátelům. Sem tam se objevily odvážné hlasy, které říkaly: Vždyť jsme si nic jiného nezasloužili, když jsme opustili svého Boha. Jiní na to ale hned odpovídali: Boha jsme přece v jeruzalémském chrámě uctívali stále, slavili jsme všechny svátky, přinášeli jsme Bohu oběti! A do rozhovoru se zapojili také mladší, kteří říkali starším: Byli jsme poraženi pro vaši špatnou politiku! Rozhovor, který tu Ezechiel popisuje, je velmi napínavý.

Také naše generace prožily a prožívají různé konflikty - válečná běsnění, znásilňování totalitními režimy. Ptají se starší, ptají se ale též mladí: Kde se stala chyba? Jak k tomu došlo? Jak máme dále žít? Mladá generace Izraelců v exilu se ptala podobně: *„Proč to Bůh dopustil? Jestliže nás již zbavil svého milosrdenství, chceme vidět alespoň Boží spravedlnost. Proč Bůh chce, abychom v této cizině zahynuli? Ne, toto spravedlivé není, cesta Panovníkova není správná.“* Těm, kteří

si tyto otázky kladli a přeli se nad příčinami svého neštěstí, posílá Bůh svou odpověď trojím poselstvím:

1. „**Zemře ten**“ nebo „**ta duše, která hřeší!**“ (v. 4)
2. „**Což si libuji ve smrti svévolníka? je výrok Panovníka Hospodina?**“ (v. 23)
3. „**Obrátte se tedy a budete žít!**“ (v. 32)

1. „**Zemře ten, který hřeší!**“ To je vážná a přísná zvěst. Postihuje všechny rovným dílem - mladé i staré. A ovšem postihuje také nás. Je to Boží měřítko, které se týká člověka a hříchu. Hřích to není jen nějaká vada na kráse, kterou bychom mohli lehce a jednoduše opět napravit a srovnat. Hřích je prožitá a prožívaná bezbožnost, vypovězení poslušnosti Bohu. Hřích znamená bořit a ničit svůj život tím, že říkáme Bohu své **NE!** Dochází k tomu tam, kde jdeme bez povšimnutí kolem cizího trápení a nouze; tam, kde odepíráme potřebnou pomoc. Dochází k tomu tehdy, když se tzv. „stavíme na vlastní nohy“, když končí naše modlitby a přestáváme naslouchat Božímu hlasu. Tam, kde takto nešťastně jednáme, dochází k pravé destrukci našeho života, právě tam nám Bůh ústy proroka sděluje: „**Každý, kdo hřeší, zemře!**“

Nikdo se tu nemůže vymlouvat: „*Vždyť ti ostatní nejsou lepší než já*“. Ono přece vůbec nejde o ty druhé, jde o mne, o tebe, o nás. Bůh posuzuje každého jednotlivě. A jen ten, kdo dobře ví o vážnosti Božího soudu a zničující moci vlastního hříchu, usiluje o život, který by byl žit v souladu s vůlí Boží. Jen ten si také může vydechnout a napřímit se pod radostnou zvěstí Boží milosti.

2. „**Což si libuji ve smrti svévolníka? je výrok Panovníka Hospodina.**“ Bůh ještě neúčtuje s konečnou platností se zajatými tenkrát, ani s námi dnes. Chce, abychom nezemřeli, ale zůstali žít. On sám si jakoby poodsedl od své zásady „**každý, kdo hřeší, zemře!**“, přerušil provedení soudu. Protože mu jde o člověka, o lidi, odložil ještě dosažení svých principů a dotažení svých norem; dává ještě jednou šanci těm, kteří propadli svým životem. Jeho milosrdenství ještě jednou otevírá cestu k životu, otevírá ještě jednou své dveře pro provinilého člověka. Na to se ovšem hřešit nedá. „**Já jsem dveře**“ (J 10,7), říká Kristus, „**já jsem cesta, pravda i život**“ (J 14,6) - platí pro nás, novozákonní společenství Božího lidu: **Kristus** je těmi otevřenými dveřmi k životu.

3. „**Obrátte se tedy a budete žít!**“ Prorokova výzva, která byla určená Izraelcům odvedeným do zajetí tenkrát, oslovuje také nás dnes. Každá nesnáz, bolest i neštěstí, které nás potká, je jakousi novou výzvou k pokání a návratu: Možná ses, člověče, Bohu vzdálil a tak se obrať, nově se k němu přimkni! **Obrát se k Bohu a budeš skutečně žít!** Obrátit se k Bohu znamená nalézt cestu, která vede k životu. Využij tuto šanci! Poznáš, že vrátit se k Bohu, je dobré a prospěšné. Čas k tomuto návratu - přes pokání - tu není neustále, jednou už může být pozdě!

Budme velmi citliví, rozpoznávejme aktualitu těchto slov v přítomnosti. Jestliže chceme hledat viníky a obětní beránky, mezi těmi druhými, třeba našimi předky; jestliže chceme za náš život dnes činit odpovědnou generaci před námi (oni ovšem jistě mnohé zavinili) zahrazujeme si tak přístup a pohled k našim vlastním hříchům. Naši otcové budou jistě skládat Bohu ze svého života úcty, ale my též!

Proto: „**Obrátte se tedy a budete žít!**“ To **pro nás** znamená - přiklonit se ke Kristu, milovat jej „**z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí**“ (Lk 10,27). Znamená to pro nás: přiklonit se cele ke společenství víry, k Bibli, k modlitbě. Toto Ezechielovo slovo je velikým pozváním pro každého z nás, můžeme za ním vidět laskavě přijímající, rozevřenou náruč. Je to náruč

ukřižovaného Pána, který kvůli nám položil svůj život. U něj přijímáme odpuštění všech našich hříchů. Nyní platí pro každého z nás: **„Žádná jeho nevěrnost, již se dopustil, mu nebude připomínána.“**

A pro Ezechiele pak dále takový obrat člověka k Hospodinu znamená: **„Bude žít pro svou spravedlnost, podle níž jednal.“** Jeho slovo nám připomíná novozákonní zvěst: Kdo se navrátí nebo obrátí ke Kristu, bude žít - bude žít darovanou Boží spravedlností: **„Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením“** (1.Kor 1,30). V písni, která bude následovat, zpíváme: **„Kristova krev a spravednost je svatební můj šat a skvost, jímž pro nebe se přistrojím a před Bohem ctně obstojím. V Ježíše cele důvěřím, v něj věře, smrti neuzřím, již, Bohu dík, jsem všeho prost a dluh můj splacen na věčnost!...“** To je naše radost, naše potěšení, naše naděje! Odtud smíme čerpat sílu pro každý, nám darovaný, den. Jdeme cestou, na které nás drží **„ve své moci láska Kristova - nás kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny... a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal“** (2.Kor 5,14-15).

„Odhod'te od sebe všechny nevěrnosti, jichž jste se dopouštěli, a obnovte své srdce a svého ducha“, volá Ezechiel. Jak to máme, my lidé, udělat? Stále znovu poznáváme, že je to úkol nadlidský, že člověk není schopen obnovit sám sebe! Smíme se ale obracet a navracet k Němu, našemu Pánu. Tato cesta není pro nikoho uzavřena, naopak, každý je na ni zván. Pán Ježíš Kristus, je schopen proměnit a obnovit srdce i celé nitro každého člověka. A dělá to všude tam, kde o to člověk stojí. Tam pak platí: **„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové!“** (2.Kor 5,17).

Co můžeme tedy předat dál, další generaci? Co je tím důležitým? Tím daleko nejdůležitějším a nejdrahoccenějším je: námi dosvědčená zvěst o Ježíši Kristu a životě s ním. Právě to máme předávat dál! To není něco, o co se mají naši potomci dělit až v našem stáří, nebo - podle sepsané závěti - až po naší smrti. Je tím, o co se mají dělit a co jim má být námi sdělováno a předáváno již nyní, dnes. **„Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“** (2.Kor 6,2).

Amen.